

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1087/2026
27.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Травица, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, Станица граничне полиција Српска Црња, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда - Одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 200/26 од 24.02.2026. године, на седници одржаној 27.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 200/26 од 24.02.2026. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 200/26 од 24.02.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 218/24 од 09.12.2025. године, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда (став први изреке), усвојен тужбени захтев (став други изреке), тако што је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова боравка и рада на терену (теренски додатак) за период од 26.12.2021. године до 26.12.2024. године, износ од 123.309,72 динара, са законском затезном каматом од 02.10.2025. године до исплате и износ од 28.539,53 динара на име законске затезне камате обрачунате од дана доспелости сваког појединачног потраживања до 01.10.2025. године (став трећи изреке) и обавезана тужена да накнади тужиоцу трошкове поступка износу од 122.366,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (став четврти изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 200/26 од 24.02.2026. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Кикинди П1 218/24 од 09.12.2025. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је исплата на име накнаде теренског додатка за период од 26.12.2021. године до 26.12.2024. године у износу од 123.309,72 динара, с обзиром на то да тужена није исплатила тужиоцу теренски додатак за време боравка на терену, имајући у виду да је тужилац као гранични полицајац посао обављао на граничном прелазу Јаша Томић и да је у наведеном периоду био упућиван на терен у Пироту, Зајечару и Суботици.

Према оцени Врховног суда, у конкретној ситуацији нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, да је одлука о усвајању тужбеног захтева на име накнаде трошкова рада и боравка на терену (теренски додатак) заснована на одредбама Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 6/16...87/18), Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“ бр. 62/19...72/23), Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ бр. 38/19...44/23), Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр. 98/07...119/23), и у складу је са праксом овог суда у сличној чињеничноправној ситуацији код права припадника полиције на накнаду трошкова рада и боравка на терену (теренски додатак).

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитујући дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. ЗПП, утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 26.12.2024. године. У тужби је тужбени захтев опредељен у износу од 100.000,00 динара. Тужилац је поднеском од 04.11.2025. године, преиначио тужбу повећањем постојећег тужбеног захтева на износ од 123.309,72 динара, који износ представља вредност предмета спора, имајући у виду да обрачуната камата представља споредно тражење у смислу члана 28. ЗПП.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчана потраживања.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према томе, како се у конкретној ситуацији ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић